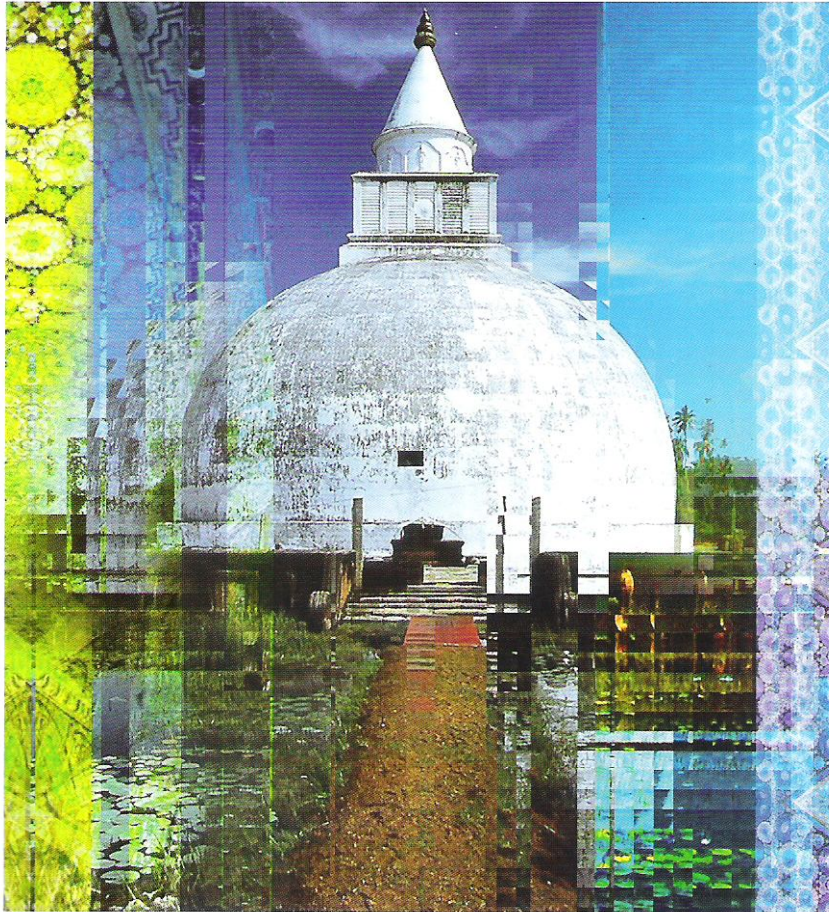

ศรีลังกา สอนเรื่องเงินและความสุข

ผู้เขียนได้มีโอกาสเห็นความยากจนที่ศรีลังกาเมื่อเร็วๆนี้ ทำให้เกิดเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องเงินทองและความสุขในชีวิตมากขึ้น ขอนำมาบอกต่อเผื่อจะเป็นอาหารสมองประเทืองปัญญา

ศรีลังกาเปลี่ยนชื่อจากซีลอน (Ceylon) ในปี 1972 หลังจากได้รับอิสรภาพจากอังกฤษในปี 1948 ศรีลังกาเป็นชื่อใหม่ที่ได้รับเลือก โดย "ลังกา" มาจาก "กรุงลังกา" ในมหากาพย์ทั้งมหภารตะและรามเกียรติ์

ศรีลังกาเป็นเกาะอยู่ทางใต้ของอินเดีย มีพื้นที่น้อยกว่าประเทศไทยประมาณ 7-8 เท่า มีประชากร 22 ล้านคน เกาะอุดมสมบูรณ์ด้วยอาหารจากทะเลและจากพื้นดิน ชุมชน พืชพรรณธัญญาหารคล้ายทางใต้ของบ้านเราเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นข้าว มะพร้าว ยาง พืชผักต่างๆ ธรรมชาติภูเขา ทะเลก็มีความสะอาดงดงามมาก

สิ่งหนึ่งที่ศรีลังกาปลูกได้ แต่ทางใต้

บ้านเราปลูกไม่ได้ดีเท่าก็คือชา เนื่องจากศรีลังกากลางเกาะมีพื้นที่อยู่สูงกว่าระดับทะเลกว่า 500 เมตร จึงปลูกชาขึ้นดีส่งออกนอกประเทศมาเป็นเวลาช้านาน

ศรีลังกามีสงครามกลางเมืองเพื่อแบ่งแยกดินแดนรุนแรงมากกว่า 20 ปี ระหว่างกลุ่มก่อการร้ายพยัคฆ์หมิฟ เป็นกลุ่มชาวมิฟที่นับถือศาสนาฮินดู ซึ่งมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 20 ของประชากร และชาวสิงหลที่นับถือศาสนาพุทธ นิกายเถรวาทแบบเดียวกับเรา ซึ่งมีสัดส่วนประมาณร้อยละ 70 สงครามทำให้บ้านเมืองหยุดอยู่กับที่ การลงทุนและการท่องเที่ยวจากต่างประเทศหายไปหมดเป็นเวลาหลายปี

วิถีเรียบง่าย ของชาวศรีลังกา

ฐานะทางเศรษฐกิจของคนศรีลังกาโดยทั่วไปดีกว่าอินเดียในถิ่นยากจนเช่นสลัมหรือชนบทเป็นอันมาก คนศรีลังกาถึงจะไม่ร่ำรวย ในชนบทผู้คนยังใช้การเดิน ใช้รถจักรยาน รถเมลล์บนถนนที่ติดขัดและแออัดเป็นวิถีเดินทาง นานๆทีจึงจะเห็นรถมอเตอร์ไซด์หรือรถยนต์ของคนท้องถิ่น คนเหล่านี้ไม่กินอยู่ฟุ่มเฟือยเพราะไม่มีเงินมากนัก (รายได้เพียงเดือนละ 10,000 รูปี หรือ 3,000 บาท คนโสดสามารถอยู่ได้อย่างไม่ลำบาก) แต่ก็มีความสุขอย่างเพียงพอและทั่วถึง

คนอ้วนในชนบทพอมิให้เห็นบ้าง บ้านช่องส่วนใหญ่แสดงให้เห็นถึงความยากจนที่ยังมีอยู่ทั่วไปทั้งในเมืองใหญ่สุดคือโคลัมโบ และชนบท แต่สิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือผู้คนดูมีความสุขอันเกิดจากความรู้สึกมั่นคงในชีวิตในเรื่องอาหาร มีครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า (ถึงแม้จะไม่มีงานทำกันทุกคนก็ตาม) และมีความสุขในด้านจิตวิญญาณ เพราะไปวัดไปวา กันจริงยิ่งกว่าคนไทย

ราชการศรีลังกาและโรงเรียนหยุดวันพระเดือนละ 2 ครั้งนอกเหนือจากวันหยุดเสาร์อาทิตย์ตามปกติ เพื่อให้ไปวัด ทำบุญ ฟังเทศน์ นั่งสมาธิ พ่อแม่พร้อมลูกเล็ก เด็กแดงหนุ่มสาวหมั้นกันไปวัดกันเป็นแถว ไปอยู่วัดเกือบทั้งวัน และทำกันเป็นประจำ คงมีบางครอบครัวที่ไม่ทำอย่างนั้น แต่คงเป็นส่วนน้อย

ในบ้านเรา การมีเงินจากการทำงานในโรงงานนั้นหนักและบั่นทอนร่างกาย ครอบครัวพลัดพรากจากกัน สังคมมีปัญหาหลายเสียดสี และมีสิ่งแฉกซ้อนที่เลวร้ายทั้งหมดนี้แตกต่างจากสังคมศรีลังกาที่ผู้คนอาจมีเงินไม่มากนักเรียกได้ว่ายากจนตามมาตรฐานสากล แต่มีความสุขสงบในชีวิตตามสมควร

ถึงแม้จะมีความมั่นคงในชีวิตเรื่องการรักษาพยาบาล ยามเจ็บไข้ไม่มากเท่าสังคมร่ำรวยอื่นๆ แต่คนศรีลังกาจะพอใจในชีวิตที่เป็นอยู่พอควร การไม่มียาได้ที่เป็นตัวเงินมิใช่ตัววัดความยากจนที่แท้จริง

ศรีลังกาสอนให้รู้ว่าคุณค่าความสุขใจแม้กระทั่งความสุขกาย ไม่จำเป็นต้องพึ่งรายได้ที่เป็นตัวเงินเสมอไป トラบที่มีปัจจัยสี่ในระดับพอควร

เงินอาจเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นในระดับหนึ่ง แต่ไม่ใช่เงื่อนไขที่เพียงพอต่อการมีความสุขในชีวิต ☺